



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 273/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby L., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B. B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 28/03 z 21. mája 2003 v časti, v ktorej zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

### **O d ô v o d n e n i e :**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2003 doručená sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B. B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 28/03 z 21. mája 2003 v časti, v ktorej zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave.

Uznesením Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. Tp 5/02 z 22. marca 2002 bol sťažovateľ podľa § 68 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) citovaného zákona vzatý do väzby na základe vzneseného obvinenia pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona a nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Podľa tohto uznesenia väzba u obvineného začala 20. marca 2002 o 17.15 h v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica.

Uznesením Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 1 Tp 53/2002 z 28. júna 2002 boli u sťažovateľa ako obvineného podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozšírené dôvody väzby aj o dôvody podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa sťažovateľa lehota trvania väzby mu z uvedených väzobných dôvodov bola v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku niekoľkokrát predĺžená.

Krajská prokurátorka v Trenčíne podala 20. septembra 2002 na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) obžalobu na obvineného sťažovateľa pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona (pod bodom 1, 2 a 5), pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona (pod bodom 2), pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona (pod bodom 3) a pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 7 ods. 1 Trestného zákona (pod bodom 5). Sťažovateľ podal 11. októbra 2002 žiadosť o prepustenie z väzby s poukazom na to, že zo spáchania žalovaných trestných činov sa necíti byť vinným a podľa jeho názoru ho z toho, že ich spáchal, dostatočným spôsobom neusvedčuje ani žiadny z doteraz vykonaných dôkazov. Krajský súd na základe žiadosti obvineného sťažovateľa posudzoval otázku dôvodnosti ďalšieho trvania väzby a zistil, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu nie je dôvodná. Preto uznesením sp. zn.

1 T 22/02 zo 7. novembra 2002 žiadosť obvineného sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 T 22/02 z 28. februára 2003 bol obžalovaný sťažovateľ uznaný za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a § 235 ods. 1 Trestného zákona vo forme úcastenstva podľa § 10 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prípravou na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1 a § 219 ods. 1 Trestného zákona. Za to mu podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a na výkon uloženého trestu obžalovaného zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie tak obžalovaný sťažovateľ, ako aj krajský prokurátor.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 To 28/03 z 21. mája 2003 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Zároveň najvyšší súd podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd sa pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nezaoberal ním tvrdenými dôvodmi nezákonnosti väzby, nepreskúmal riadne celé konanie predchádzajúce jeho žiadosti, nepreskúmal ani jeho žiadosť o preskúmanie postupu zo 16. januára 2003, zákonnosť jeho väzby a súlad so znením dohovoru, v čom vidí porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 28/03 z 21. mája 2003, zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 28/03 z 21. mája 2003 v časti týkajúcej sa sťažovateľa a vec vrátil najvyššiemu súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podať v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Pretože podľa Trestného poriadku nemusí byť právoplatnosť rozhodnutia tak tesne spätá s jeho doručením, ako je tomu napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd už v uznesení sp. zn. III. ÚS 186/02 z 28. novembra 2002 vyslovil: „Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá sa pri rozhodnutí počíta od jeho právoplatnosti, by mala vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca pre uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty. Aby uvedené požiadavky spĺňala, môže začať plynúť len vtedy, pokiaľ bolo právoplatné rozhodnutie sťažovateľovi náležite oznámené. Ak by sa tak nestalo, táto lehota nemôže začať plynúť.“

Od oznámenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. I To 28/03 z 21. mája 2003 (pre neprípustnosť opravného prostriedku sa zamietnutie žiadosti o prepustenie z väzby stalo právoplatným a vykonateľným podľa § 140 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyhlásením uznesenia najvyššieho súdu na verejnom zasadnutí 21. mája 2003), ktoré bolo sťažovateľovi prostredníctvom krajského súdu doručené 5. augusta 2003, mal preto sťažovateľ k dispozícii lehotu dvoch mesiacov, ktorá bola postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany a rešpektovala tiež princíp právnej istoty. Keďže sťažovateľ podal predmetnú sťažnosť ústavnému súdu až 7. novembra 2003, ústavný súd ju preto odmietol ako podanú oneskorene.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2003